

RDEČI OBLAKI

IVO BRNČIČ

I *Pravijo: najprej so govori, cvetje, zastave,
napisi: do Rige, v Pariz, nad Šangaj,
množice divje kričeče, hripave,
pesmi, koračnice, godbe, baklade
(— ker človek ni zver, ki mori na skrivaj,
moritve in praznike že od nekdanj
naznanjajo glasne parade).*

*Potem se ljudje ko podgane zarijejo
v zemljo in blato, zaživa že gnijejo,
v krčih ko črvi krvavi se vijejo,
molijo, kolnejo, jočejo, vpijejo,
v grozi brezumni pred smrtjo bežijo,
iz groze pred smrtjo morijo, morijo ...*

*A potem? — Nič.
Potem
si samó še mrzel, nem
mrlič.*

II *Čutim krvi utrip.
Hodim, strmim, govorim.
Moj dih in glas in gib
pričajo mi, da živim.*

*Še mnogo bi rade prijemale
te rôle, v naporu gorele;
še, še bi rade objemale,
na prsih dekliških drhte.*

*In preden bodo omagale
te nôge mlade in čile
še dosti gorá bi premagale,
veliko dežel prehodile.*

*Te oči še niso zagledale
poslednjega dna stvari;
še niso mi vsega povedale
zvezde in duše ljudi.*

*Vse me še čaka, čaka,
ves svet je pred mano odprt
— Čaka že name, čaka
na prvem križpotju smrt.*

III *Ne vem, kako ti je ime,
a vidim tvoje krvave roké
in vem, da boš nekoč moril.*

*Nemara tudi ti si mlad
in si ko jaz zdaj na spomlad
ves vroč od trpkega gladu
po mukah in slasteh sveta,
da le jemal bi brez miru
in dal se in razdal do dna —
mordà ko jaz strmiš prevzet
nad vonjem trav, šumenjem smrek,
nad sončnim bleskom v strugah rek,
nad toplimi očmi deklet —
in čudiš se in radostiš,
da dihaš, ljubiš, da živiš.*

*Ne vem, kako ti je ime,
a vendar vem, da si nekje
in da me boš nekoč ubil.*

IV *Slišim fanfare, gledam zastave,
v vetru vijo se, vijo.
Čujte, tovariši, kaj nam krvave
zastave pojo.*

*Podi nas vihar kakor peno na valu
k prihodnosti ostrim čerem. —
Odidemo kmalu, tovariši, kmalu,
marš bo naš requiem.*

*Tako že od kraja bilo nam je sojeno:
da pojdemo skozi propast,
da pognojimo ko listje pohojeno
svet za novo rast,*

*da po vsej zemlji slovenski raztrosimo
svoje razbite kosti
in ji mordà od usode izprosimo
žetev srečnejših dni.*

*Upajmo, vérujmo — v upanju laže
storiti bo zadnjo dolžnost,
laže nam smrti bo dati najdražje
kar še imamo: mladost.*